

Stanisław Fiszer

Si j'ai l'honneur de faire partie de ce cercle, c'est avant tout grâce à mes parents Anna Fiszer, artiste, et Stanisław Fiszer, architecte, non seulement pour des raisons biologiques, mais surtout en souvenir de la vie de mon père assassiné en 1945 ; et de celle de ma mère, artiste dévouée à l'artisanat polonais, au textile, ainsi qu'à la création de l'Institut de l'Artisanat à Bielsko Biała, ou encore à la transformation des ouvriers de la Fabrique de Soie de Milanówek en artistes. Au théâtre de Saint Quentin en Yvelines, en 1994, Anna a conçu le rideau de la Grande Salle et en a assuré la fabrication avec l'aide de mon fils Maciej, ici présent. La grande salle de concert portera sans doute son nom. Les Arcades Kubicki à Varsovie, projetées et réalisées en 2004-2008 ont été choisies pour accueillir le Président des Etats-Unis lors de sa dernière visite en Pologne. Elles ont été réalisées grâce à mes enfants Krystyna et Maciej, petits-enfants d'Anna et Stanisław Fiszer.

Si je voulais énumérer les personnes et institutions à qui je dois ma présence ici, cette présentation prendrait tout l'après-midi ... Je me limiterai donc à remercier mes amis et co-auteurs aujourd'hui présents à mes côtés: Alain, Philippe, Grażyna, Halina, Elzbieta, Jan, Witold.

Par ailleurs, cette distinction m'honore car elle met en avant mon travail d'architecte :

les Archives Nationales à Paris, la rénovation du Théâtre de Gdansk, le Grand Arsenal de Gdansk, les Archives de Chartes, les logements et écoles dans les Villes Nouvelles autour de Paris. Enfin 30 années d'enseignement à l'Ecole d'Architecture de Nancy ont sans doute contribué aussi à cette distinction.

La réalisation attendue de l'Institut Polonais à Paris deviendra un modèle multi-échelle de notre profession en se proposant d'agencer l'espace, le son, la lumière, le temps, l'histoire, le futur ; e quête en correspondance avec l'évènement qui nous réunit. Tout ceci deviendra bientôt la tâche de l'Artisan Architecte.

Et pour finir, en guise de désert, je vous propose cette pensée en or : le temps est notre Seigneur, il est notre Créateur, et celui qui nous été donné s'épuise !

Stanisław Fiszer

Jeśli mam zaszczyt znaleźć się w tym gronie to przede wszystkim dzięki moim rodzicom Annie Fiszer i Stanisławowi Fiszer, nie tylko ze względów biologicznych ale przede wszystkim pamięć o życiu mojego Ojca zamordowanego w 1945 roku, czy życie mojej matki artystki poświęcone pracy nad polskim rzemieślnikiem, rzemiosłem, tkaniną, równie dobrze tworząc Instytut Robót Ręcznych w Bielsku Białej, czy przekształcając w Fabryce jedwabiu w Milanówku pracownice w artystki.

W Teatrze Saint Quantin en Yvelinnes w 94 roku Anna zaprojektowała z pomocą mojego syna Macieja, dziś obecnego, wykonanie kurtyny, a główna Sala Koncertowa zapewne będzie nazwana jej imieniem.

Arkady Kubickiego w Warszawie, realizacja wybrana na przyjęcie Prezydenta Stanów Zjednoczonych przy okazji jego ostatniej wizyty, była możliwa dzięki moim dzieciom Krystynie i Maciejowi, wnukom Anny i Stanisława Fiszer

Gdybym próbował wymienić większość osób czy Instytucji którym zawdzięczam moją tu obecność moja prezentacja trwała by całe popołudnie...Dziękuję obecnym dziś ze mną przyjacielom i współtwórcom:

Alain, Philippe, Grażynie, Halinie, Elżbiecie, Janowi, Witoldowi, Archiwa Narodowe w Paryżu, Przebudowa Teatru w Gdansk, Wielka Zbrojownia w Gdansk, Archiwa w Chartes, Nowe Miasta wokół Paryża, nauczanie czy może nauka dzięki Szkole Architektury w Nancy Zbliżająca się realizacja Instytutu Polskiego w Paryżu to model wielofunkcyjności naszego zawodu : jak pokazać przestrzeń, dźwięk, światło, czas, historię, przyszłość, poszukiwania jakże równoległe i symetryczne do tematyki dzisiejszego wydarzenia, wkrótce to stanie się zadaniem dla Architekta rzemieślnika.

Na deser złota myśl – czas jest naszym Panem i Twórcą i właśnie się kończy.